U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: G. I.,** zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2011, č. j. 5 A 63/2011 - 27,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Blanketní kasační stížností podanou elektronicky dne 11. 7. 2011 brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud) ze dne 20. 6. 2011, č. j. 5 A 63/2011 - 27, kterým byla zastaveno řízení o jeho žalobě ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, a to pro zpětvzetí žaloby.

Před meritorním posouzením věci se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou splnění zákonem stanovených podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Jednou z podmínek je i požadavek na podání kasační stížnosti ve stanovené lhůtě.

Podle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí s tím, že zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Počítání lhůty pro podání kasační stížnosti se řídí ustanovením § 40 odst. 1 s. ř. s., které stanoví, že lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůta určená podle týdnů uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který počátek lhůty určil, případně nejbližším pracovním dnem, připadne-li poslední lhůty na sobotu, neděli nebo svátek.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 22. 6. 2011. Součástí doručeného usnesení bylo poučení o možnosti podat proti němu ve lhůtě dvou týdnů po doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím městského soudu.

Okamžikem doručení usnesení stěžovateli ve středu 22. 6. 2011 tak nastala zákonem předpokládaná skutečnost pro určení počátku lhůty ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. Konec lhůty počítané podle týdnů je dle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. určen uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti byla s ohledem na výše uvedené středa 6. 7. 2011, což byl státní svátek. V souladu s ustanovením § 40 odst. 3 s. ř. s. připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den, a proto byl v projednávané věci posledním dnem pro podání kasační stížnosti čtvrtek 7. 7. 2011. Kasační stížnost však byla podána až dne 11. 7. 2011, tedy po zákonem stanovené lhůtě. Dle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s., věta poslední, nelze zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti prominout.

Dle závěrů rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Ads 54/2003 - 78 (všechna zde uvedená rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), není v případě, že je kasační stížnost podána opožděně, na místě odstraňovat její jiné vady či nedostatek právního zastoupení. Z toho důvodu v posuzovaném případě Nejvyšší správní soud neshledal nutnost vyzvat stěžovatele k doplnění náležitostí kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. V souladu se zásadou ekonomie řízení nebyl stěžovatel též vyzýván ani k zaplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému usnesení městského soudu z výše uvedených důvodů podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl, neboť byla podána opožděně.

Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu